

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział V Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonaniem Orzeczeń Karnych:

Przewodniczący: SSO Wojciech Sych

po rozpoznaniu zażalenia Prokuratora Rejonowego P. w P. na postanowienie Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i W. w P. z dnia 22 sierpnia 2016 roku (VI Ko. 2467/16) w przedmiocie rozstrzygnięcia wątpliwości w zakresie treści postanowienia tego sądu z dnia 28 kwietnia 2014 roku w sprawie II Kp. 10/14,

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

uchyla zaskarżone postanowienie i postępowanie umarza.

UZASADNIENIE

Zażalenie nie było zasadne, jednak miało znaczenie formalne, ponieważ pozwoliło sądowi odwoławczemu na korektę stanowiska wyrażonego przez sąd pierwszej instancji.

W sprawie niniejszej Prokurator Rejonowy P. w P. zwrócił się do sądu z opartym na normie z art. 13 § 1 k.k.w. wnioskiem „o rozstrzygnięcie wątpliwości co do wykonania orzeczenia – postanowienia Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i W. P. z 28 kwietnia 2014 r., sygn. akt: VI Kp 10/14, w części dotyczącej zakresu uchylenia zaskarżonych postanowień” prokuratora. Jakkolwiek więc wniosek został sformułowany w sposób sugerujący, że odnosi się on do wykonania orzeczenia, to jednak oczywiste jest, że intencją autora wniosku było uzyskanie wskazówki co do rozumienia zakresu, w jakim sąd uchylił wydane przez prokuratora postanowienia o umorzeniu dwóch śledztw. Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i W. w P. wprawdzie odmówił wyjaśnienia wątpliwości, jednak w uzasadnieniu rozstrzygnięcia odniósł się do istoty wniosku prokuratora i wyraził stanowisko co do tego jak należy rozumieć zakres uchylenia postanowień o umorzeniu śledztw.

Sąd odwoławczy zważył co następuje: Kwestią podstawową w niniejszym przypadku jest zakres stosowania instytucji określonej w art. 13 k.k.w., a ściślej rzecz ujmując stwierdzenie – czy rozstrzygnięcie wątpliwości co do wykonania orzeczenia, o jakim mowa w przywołanym przepisie, dotyczy każdego orzeczenia sądu w postępowaniu karnym, czy też wolą ustawodawcy było ustanowienie w tej mierze granic obejmujących określoną grupę orzeczeń. Konkluzja wynikająca z treści przepisu art. 13 § 1 k.k.w. wyraźnie wskazuje, iż instytucja ta dotyczy wykonania orzeczeń wydanych co do istoty sprawy w postępowaniu głównym, bądź też wydanych w postępowaniu mającym na celu ich wykonanie, w rozumieniu art. 9 k.k.w., a zatem odnosi się wyłącznie do wykonawczego stadium procesu karnego. Za takim jej rozumieniem przemawia zarówno ułożenie jej w części ogólnej Kodeksu karnego wykonawczego w Rozdziale IV – „Postępowanie wykonawcze” i Oddziale 1 – „Wykonywanie orzeczeń”, jak i wyraźne wskazanie w treści, że przedmiotem rozstrzygnięcia mogą być tylko wątpliwości co do wykonania orzeczenia lub zarzuty co do obliczenia kary. Z całą pewnością instytucja ta zatem nie może być wykorzystywana do rozwiązywania innego rodzaju problemów w toku postępowania karnego.

Sąd rejonowy w tej sprawie winien więc odmówić wyjaśnienia wątpliwości, a w uzasadnieniu wskazać na niemożność zastosowania instytucji z art. 13 § 1 k.k.w. do rozwiązania dylematu z zakresu postępowania odwoławczego, przed jakim stanął prokurator prowadzący postępowanie przygotowawcze. Skoro jednak sąd rejonowy odniósł się do zagadnienia przedstawionego we wniosku, obowiązkiem sądu odwoławczego było uchylenie zaskarżonego postanowienia i umorzenie postępowania.

W. S.